

nentur, Canticum Canticorū Salomonis, nostris, itemq;
Hebræorum à nobis versorum cōmentarijs illustratum,
in tuo nomine prodire iustis de causis volui. Primum
cūnam melius Salomon nobilissimus & sapientissi-
mus dicaretur, quàm Carolo Lotharingo, id est, Salo-
monis simillimo? Deinde hoc carmen tractat de arctissi-
ma Domini cum Ecclesia & Ecclesiæ viuis membris
coniunctione, quam distrahere aut abscindere nulla ca-
lamitas, nullum infortunium, nullus euentus possit. Eius
igitur nuncupatio tibi congruit, qui id unum moliris, id
unum satagis, ne ulla impiorū coniuratio Ecclesiæ con-
sensionē valeat perrumpere. Postremò, ut ut distinearis
negotijs longè grauissimis, quæ ad totius regni pondus
pertineant, tamen quia res literaria decet principem, ac
inter medias illas occupationes non dedignaris collegij
nostri Regij clauem gerere, atq; is esse, cui uni rationem
studiorum & actionum nostrarum Reges constare vo-
luerint, hoc paruum opusculum tuæ celsitudini sanè con-
secrandum fuit, quò eius ominibus in hominum vsum
perueniret, cuius potētia maxime, disciplina bonæq; ar-
tus cōtinentur, seseq; tuentur aduersus barbaros minan-
tium Martis & Bellonæ impetus. Quod ut æternūm
possint Princeps & Cardinalis maxime, & tibi & pa-
triæ charissimæ polliceor, me tuorum beneficiorū valdè
memorem, Deum omnibus modis, locis, temporibus ob-
secraturum obtestaturūq;, ut te tuosq; bene fortunet, ac
diutissimè regno nostro cōseruet. Vale & Dominum
habeto presentissimū. Datū Lutetia Parisiorū octauo
Calendas Iulij. 1570.